

ЕДУАРД УЕЛЬН

АНДРОИДИТЕ НЕ ПЛАЧАТ

Превод от английски: Весела Делчева, 1978

chitanka.info

Човекът тъкмо допушваше цигарата, която щеше да го пренесе в царството на Небесната Дъга, когато го покри сянката на андроида. Човекът се повдигна на лакът, изфъфли: — Мръсен андро... — и пропадна отново в наркотична дрямка. Андроидът отмина, като се стремеше да върви далеч от прашните стени. Завивайки ъгъла, за малко не бе сгазил онзи човек. „Нещастник. Те всички са нещастници“. Андроидът поклати перфектната си глава. Продължи да върви, следвайки безпогрешно маршрута, фиксиран в мозъка му. Не обърна повече никакво внимание на хората, които срещаше, прави или легнали, и които избягвайки погледа му, докато се изравняваше с тях, плюеха зад гърба му. Беше забравил, че на света съществуват толкова безработни, толкова „негоден свят“ на Майката Земя. Там, където работеше, не се срещаха толкова често, а и дълго време бе летял. Десет години са дълго време за един андроид. Спра пред вратата на крайната къща. Постоя известно време неподвижно. Огромната му гръд се изду. После железният юмрук почука леко, но твърдо.

— Идвам — леки стъпки, вратата се отвори с неприятно скърдане, пред повяхнала жена. Една треперлива ръка се изкачи до гърлото. Андроидът гледаше жената. Треперливата ръка прибра разпилян вече посивял кичур коса.

— Какво обичате?

— Вие ли сте... госпожа Бъозман? Май Бъозман?

Тя кимна утвърдително, после, усетила дебнешите иззад завесите съседи, се дръпна навътре:

— Влезте, моля.

— Благодаря.

Очите на андроида се приспособиха бързо към полумрака и се спряха на сватбената снимка, поставена на централно място на масата. Жената прокара с бърз и обичаен жест ръката си, чак до лакътя по пластмасовата рамка и я подаде срамежливо на андроида.

— Това е моят Дан... Беше точно такъв, какъвто го виждате... Добър... Сърдечен. Това не значи, обаче, че не беше силен...

— Да, аз го познавах.

— Така и предполагах. Тогава... знаете и това, че бе решил да направи невъзможното, само и само ние да живеем добре. И така се стигна до онази... лудост.

Андроидът върна снимката. Речникът на андроидите не предвижда думи за водене на празен разговор.

— Това е една... прекрасна снимка.

— Благодаря ви — жената я притисна до гърдите си и наведе глава. — Това е едничкото нещо, което ми остана от него. — Върна я бързешком на обичайното ѝ място в центъра на масата и се обърна към десетгодишния хлапак, който нахлу в стаята, крещейки:

— Тими каза, че е видял един андро, който... — и се спря. Май Бъозман се изчерви:

— Моля да ме извините, заради сина ми. Много добре знае, че не бива да използува тази...

— Не се беспокойте — андроидът опита една усмивка. — Слушал съм и по-лоши думи.

— И все пак, моля да ме извините. Та вие сте приятел на баща му! О, Боже, и аз не ви поканих да седнете. Моля, заповядайте... Кажете ми, моля, защо дойдохте?

Детето не скриваше възбуждението си. Андроидът седна спокойно, но предпазливо на най-здравия стол.

— Вие познавате баща ми? Вие сте били там, с него? Разважете, как се случи всичко? — момчето се облегна на масата с брадичка между юмручетата, и така се протегна напред, сякаш искаше да изпие новините от устата на андроида. Май Бъозман също седна, загледа го в упор и той разбра, че беше дошъл моментът и че нейното желание беше така силно, че бе забравила дори за сина си. Най-добре беше, следователно, да разкаже всичко и веднага. Или поне онова „всичко“, което можеше да разкаже.

— Вие знаете, че се беше маскирал като андро — погледна детето и то наведе глава — доколкото поне беше по силите му. Представи се в Бюрото за настаняване на безработни, успя да измами всички и да подпише договор за работа. Естествено, истинските андроиди го разкриха много скоро. — Спомняйки си миналото, андроидът избухна в смях. После замръзна при вида на изражението, което придобиха съпругата и синът. — Беше смешно, повярвайте, беше смешно да го гледаш как се напряга, как издува мускули само и само да бъде наравно с тях и да работи колкото тях. И така, от нужда за забавления и от състрадание, андроидите се помъчиха да го прикрият, но не успяха. Шефът на бригадата го откри и изпрати доклад до

дирекцията на дружеството. Дружеството направи необходимото, за да анулира договора и го заплаши, че ако не върне аванса, който бе дал вече на вас, ще го съди за изнудване.

Гласът на Май Бъозман прозвуча едваоловимо.

— Никога не съм знаела това...

— Изобщо не се стигна дотам. Андроидите обявиха стачка. Дружеството бе принудено да отстъпи, но извърши това елегантно... На шефа на бригадата бе наредено да убие Дан с работа.

Май сложи ръка на устата си. Андроидът се усмихна:

— Не беше вече необходимо. Той все повече слабееше и вече не можеше да се сравнява с андроидите от веригата астероиди Марс-Юпитер. момче, мисля, че знаеш за какво става дума. Трябаше да съединим астероидите в една единствена огромна топка, да я шлифоваме, да направим нова планета. Новата планета „Земя“ заради нас, заради хората, заради... човека... за да има нова опора в слънчевата система. Направихме я. Ако погледнеш нагоре, момче, ще видиш да свети новата Вечерница, нашата Ю-Март.

Очите на момчето блестяха като звезди.

— Опасна работа, а? — Андроидът се усмихна. — Прав си, Джони, колкото се увеличава и сгъстява масата, толкова по-голяма става и гравитационната сила. „Събирането“ на масата трябаше да се извърши все по-бързо и с все по-голям риск, защото планетата-лавина привличаше все повече отломки и частици. Беше нещо като огромен стар дънер, но нашата цел бе не да го отсечем, а да го накараме да израсне и даде фиданки. Трябаше обаче да внимаваме да не ни оплете завинаги в неговия гъсталак. — Андроидът бе съвсем сериозен. — Това е, което се случи на баща ти, Джони. Не бе достатъчно пъргав, за да се измъкне.

Май Бъозман потрепера и простена, макар че правеше върховни усилия да се овладее.

— Смазан! — тя стана и прегърна сина си.

— Беше ужасно. Невиждано. Не намериха нищо... от него. — Жената запуши уши.

— Стига!

— Извинете.

— Не се извинявайте. Кошмарно е, но съм доволна, че го узнах. Дружеството винаги ни даваше само бегли и безстрастни сведения.

Андроидът се разсмя:

— Дружеството! О, ние добре го познаваме, това Дружество! — после стана и извади кочан чекове. — Вземете, това е социалната осигуровка на Дан. Всъщност за това и дойдох.

Жената погледна цифрата и очите ѝ разцъфнаха като дървесни пъпки.

— Толкова много... Но как... Как е възможно?

— Не се беспокойте. Всичко е напълно законно.

— Не мога да повярвам. Сега... Джони би могъл... — тя мълкна и се струполи на стола. Андроидът се почувствува неловко.

— Освен това ще получите и застраховка...

— Но нали Дружеството заяви че...

— Вярно, касае се за злоупотреба с правата на работника.

Разрешихме и този проблем. Ние имаме силен профсъюз.

— Просто не знам какво да ви кажа.

— Просто не казвайте нищо! — усмихна се Андроидът.

— Мога ли да направя нещо за вас — прошепна жената. —

Искам да кажа, ако нещо ви харесва, аз...

— Нищо, благодаря. Трябва да тръгвам.

— Непременно ли трябва веднага...

Май изглеждаше облекчена.

— Да, непременно. В Космоса винаги има работа и то неотложна. Да космозирате Космоса — това е нашият девиз!

— Тогава, благодаря ви, че дойдохте и... за всичко.

— Няма защо.

Жената и детето представляваха една действително прекрасна гледка, застанали прегърнати на прага на къщата, но андроидът не се обърна дори когато долови шепота на момчето: „Откъде накъде ще знае името ми?!“ — и на майката: „Вероятно, баща ти му е говорил за тебе“ — „О-о-о, така ли, а аз мислех...“

Андроидът влезе в бара, където игривата музика погъделичка приятно кожата му, облегна се на тезгяха и си поръча питието „Грижи, марш!“ Огледа се. Най-обикновена чакалня, като всички чакални в Космоса. После видя приятелите си.

— Какъв ли ефект може да се получи, когато един човек види след всичко това жена си и сина си, а, Дан? — но другият андроид го ритна така силно, че смачка блестящата надбедрена ламарина на

любопитния. Ала Дан като че не забеляза нищо, явно не бе чул и въпроса. След време погледна с признателност двамата. Те му бяха спасили живота, бяха му купили протези и всички останали необходими части, направили го бяха перфектен, почти като тях. Пресуши питието на един дъх.

— О, да, всичко мина добре — направи знак да му налеят и се опря тежко о тезгяха. — Кажи, какво говорят в Бюрото? Къде ли ще ни запратят този път?

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
3/1978 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.